



פרשת חיי שרה

"ותמת שרה..ויבא אברהם לספוד לשרה ולבפ' תה" (בראשית כ"ג,ב').

שרה מתה בבדידותה. אברהם מגיע במיוחד לארגן את קבורתה הרשמית, נושא הספדים ומבכה אותה על פי כללי הטקס.

ויצחק?!

יצחק שנעדר מהאבל, נושא אותו בלבו עוד שנים רבות, עד לנישואיו עם רבקה אשתו הממלאת את החלל שהותירה אמו.

ורק אז –

"..ויאהבה, וינחם יצחק אחרי אמו" (כ"ד,ס"ז).

(עיון בפרשת השבוע)



"חיי שרה – מברכין החודש ר"ח כסלו ביום ה'.

כסלו- המולד ליל ד' שעה 3 עם 25 דקות 10 חלקים ולשעון א"י 4.04"

(לוח ארץ ישראל – הרב טוקצינסקי)

שעור פרשת השבוע: יצחק שלומי

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
5.17	זמן תפילין /טלית	16.26	הדלקת נרות
8.45	סוף זמן ק"ש	16.35	מנחה א' 14.00 ב' 16.35
16.43←16.45	שקיעה		ערבית ושיעור הרב
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.30	מנחה וערבית	11.30	קידוש
17.02	צאת הכוכבים	13.30	מנחה 12.30
20.10	ערבית	16.50	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער <u>בבית"ס</u>	17.21	צאת השבת

אחות תורנית- הילרי יום טוב



ש ב ת
ש ל ו מ

קווים לדמותה

כמו מילות הפתיחה בפי המנחה של "חיים שכאלה" על חייה של שרה: **"חיי שרה: איך היית מסכמת את חיידך?"**

"מאה. שנה. עשרים. שנה. ושבע. שנים."

ואולי היתה שרה עונה כמו נכדה יעקב כעבור שנים רבות לפרעה מלך מצרים: **"ימי שני מגורי... מעט ורעים היו ימי שני חיי!"** (ברא' מז' 9)? כל ימיה של שרה היו ימים של גרות, ימים של מהגרים, ימים של נגרים. מבית אביה ואמה נלקחה אל ארץ אחרת. מאור-כשדים לחרן. מחרן לכנען. מכנען למצרים. ממצרים לכנען. בית אל. אלוני ממרא. גרר. באר-שבע. חברון. נלקחת אל בית מלך מצרים. ניתנת למלך גרר: ימים. שנים. מגורים. מעטים הימים בכל מקום. ורעים.

מדרש תמוה מצאתי בפתיחת הפרשה: רבי עקיבא היה יושב ודורש והצבור מתנמנם. ביקש לעורר. אמר: מה ראתה אסתר שתמלוך על שבע ועשרים ומאה מדינה? אלא תבוא אסתר שהיתה בת בתה של שרה, שחיתה ק' וז' ותמלוך על ק' וז' מדינות. (בראשית רבה נח ג).

מה ראה המדרש לספר לנו על נמנום של התלמידים, ובמה עורר ר' עקיבא את הלומדים בהשוואה שבין שרה לאסתר? ברובד הראשוני נראה שעל-ידי הזכרתה של אסתר, על הסיפור הססגוני והמהנה של הישועה בפורים, מבקש ר' עקיבא לעורר את התלמידים העייפים. אבל ברובד שונה, אולי מנסה ר' עקיבא לרמוז לנו על קווי דמיון משותפים מסוג אחר: אישה עבריה בחצר מלך זר; אישה שהיא כחפץ ביד אחרים; אישה שכל שנותיה וכל מדינותיה אינן בעצם שלה? אולי גם כמו אשתו-שלו?¹

"מי את, שרה?" המשיך ושאל המנחה.

דמות מורכבת היא 'שרה': שליטה בביתה, אבל אישה ערירית ומרירה רוב ימיה. הצחוק היחיד בביתה הוא הצחוק אשר 'עשה לי אלהים'. אישה שמשלחת את שפחתה ובנה הפעוט אל מוות ודאי במדבר, ואישה שנעלמה ממנה עקידת בנה היחיד בידי אביו. כל כך קשה היא למותה והיעלמותה של שרה במעשה העקידה ואחריה, שמאז חז"ל מנסים למלא את החלל. מנסים להשלים את מה שלא ניתן להשלים אתו: כי לשרה אין מקום במעשה העקדה ולאחריו.

"ומה אומר לך הקול הבא?" הוסיף המנחה, וקול בכיו של ילד נשמע מאחורי הפרגוד.

"ישמעאל? יצחק?" שואלת שרה.

שיחו לאמי כי ששונה פנה
הבן אשר ילדה לתשעים שנה
היה לאש ולמאכלת מנה
אנה אבקש לה מנחם? אנה?
צר לי לאם תבכה ותתיפח.
עוקד. והנעקד. והמזבח.

ר' יהודה אבן עבאס, עת שערי רצון

¹ הסבר בכיוון אחר מביא ר' יהודה אריה לייב אלטר, בעל 'שפת אמת': אחד מיסודות החסידות הוא עש"ן - עולם, שנה, נפש. עולמנו מוגבל בבחינת הזמן, המרחב, ומגבלות האדם. שרה אמנו לא היתה נתונה לכבלי הזמן: שכל חייה שווין ללא השתנות, שהרי השתנות היא תוצאה של זמן. לכן, אפילו בגיל צ' שנה היא יולדת. מעולם לא הזקנה - בת כ' כבת ז' ליופי. אסתר גם היא השתחררה ממגבלות המקום וזכתה להציל את כל אותן המדינות מההסתר שבמלכות אחשוורוש. וכך האירה אסתר קי"ז מדינות.

על כן, כאשר רצה ר' עקיבא לעורר תלמידיו ולהוציאם מהמגבלה השלישית, מגבלת האדם, ולהצילם מן העייפות, עורר אותם בדרשה זו על הצדקניות שהשתחררו ממגבלות העולם. וכך מסיים 'שפת אמת' את הסברו: **ובכת זה עוררן משנתן, שהוא ג"כ הסתרת היצר שמביא שינה לאדם (עכ"ל).** אני מודה שאני מתקשה לקבל הסבר יצירתי זה.

שרה היא הקרבן של מעשה העקדה. לא תדבר עוד בתורה. ורק המדרש, מוקדם ומאוחר על התורה, יביא את דמותה.

וַיְהִי
חַיֵּי שָׂרָה
מֵאָה שָׁנָה, עֶשְׂרִים שָׁנָה, שִׁבְעַת שָׁנִים.
שָׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה.

וּתְמַת –
אֵךְ בְּאַמַּת כָּבֶה נָרָה יָמִים רַבִּים, רַבִּים לְפָנָי
שְׁמִשְׁכָּנָה הָאֲחֵרוֹן הָיָה עֶפֶר.
וְהָאֲרוֹן שָׁבוּ שְׁכָבָה הָיָה עֲשׂוּי כָּל הַשָּׁנִים
זָכְרוֹן עֲצִים מְבֻקָּעִים עַל הַר אֲחֵר,
עַל הַר אֲחֵר, בְּאֶרֶץ מוֹרְיָה. בנימין גלאי, חיי שרה

“ועל מה את מצטערת בכל שנותייך הארוכות?” הקשה המנחה.

שרה שאפה עמוקות, הרהרה רגע, ואמרה: על ישמעאל. והגר. אולי בגללם איבדתי את יצחק.

חיי שרה.

לאב קינן (בנס fe נתן ז"ל, ותבדל"א סבינה) אר בירושה

מתוך "זכרונות ילדות" שכתבה דרורה רוזנמן- סוכות תשע"א

חבר'ה, חבר'ה, זה לא יעזור
הזמן עובר, ומה שהיה לא יחזור!
לכן אני כותבת מילים בחרוזים
יבואו, יקראו הדורות הבאים.
וכאשר אסתלק, לצערי הרב, מן העולם.
עדיין יישארו מילותיי שבכאן...

קיבוץ סעד אבל על מותה של חברתנו

דרורה רוזנמן ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

הפגזת -

בשבת לפנות בוקר - הלכה דרורה רוזנמן ז"ל לעולמה, לאחר מאבק קשה עם מחלתה. הבשורה עברה מפה לאוזן במהלך התפילה, ורק במוצאי שבת קיבלנו את ההודעה הרשמית שנדחתה מפאת השבת. דרורה אשה רבת פעלים היתה שותפה שנים רבות בעריכת העלון ושימשה ככוח שקול ומאזן כשנדרשה לכך. עם כניסתי לתפקיד פניתי לבקש את עצתה וביקשתי שתקרא את שורותיי הראשונות בטור זה, והיא בחכמתה כיוונה אותי למסלול הנכון - "אל תתפייט - תדווח!". לפני כחודשיים, כתבה את תולדות חייה (בגוף שלישי), הפקידה אותם בידי חייצה, וביקשה שיפורסמו בעלון לאחר מותה. דבריה מובאים בהמשך. ביום ראשון נפרדנו ממנה למנוחת עולמים. יהי זכרה ברוך!

בליל שבת לאחר תפילת ערבית - דרש הרב ארי בנושא הצדקה, והרחיב את דברי הפרשנים המקבעים את אפיק הצדקה כאחד מהשימושים ההכרחיים הנעשים בכספי המס. חובת הציבור לצדקה היא כל כך חזקה - עד כדי כך שאין בכוחם של משרתי הציבור להחליט, גם ברב קולות, על השמטת סעיף זה. 'אנשי סדום' להבדיל, חקרו כל 'מועמד לקליטה' ובדקו היטב שאינו עתיד ליפול כלכלית על הקהילה. לאחר שוידאו כי מדובר בבעל אמצעים, אימצו אותו לחיקם החמים, והרבו בתחבולות כך שיוכלו ליהנות מרכושו. ובחזרה אלינו.. - עד כמה נדע להתרחק ממידה זו?

במוצ"ש - נערכה אזכרת יום השנה לפטירתו של חברנו קותי כ"ץ ז"ל, במועדון שהיה מלא מפה לפה. לאחר שיעורו של הרב ארי, העלו בנותיו- נעימה ואירית זכרונות, ואחריהם נשא בנו אהרון דברי טעם הנשענים על מובאות מעניינות. יהי זכרו ברוך!

לאחר מכן, נערכה אסיפה בנושא: "נוהל צמ"ד". אושרו העקרונות המנחים, וכן ההצעה המחייבת את המועמד לחברות לרכוש או לבנות את ביתו בקיבוץ, כאחד מתנאי הקבלה. במהלך האסיפה הושמעו הסתייגויות מכך, שלכאורה מדובר בכפייה ולא בבחירה חפשית המאפשרת לחבר להחליט האם לרכוש את ביתו או לשכור אותו- כנהוג בשוק החפשי. אולם הסתייגות זו נענתה בטענה, כי בקיבוץ החדש לא מתקיימת בנייה עבור החברים כבעבר, וכך הולך מלאי הדירות ומצטמצם על ידי השוכרים, בעוד שלפי ההצעה, יבנה החבר את ביתו ויפנה את דירות הקיבוץ שברזרוה לאלה שיגיעו אחריו. טיעון זה בנוסף לתנאי הרכישה הנוחים והמפליגים של הדירות הקיימות, המהווים סיכון מינימלי עבור הרוכשים- היטו את הכף לכיוון ההכרעה לטובת ההצעה. באסיפת החברים שתיערך במוצ"ש הקרוב, נגיע לנושאים החמים- נוהל צמ"ד הקשור במס האיזון, ושלב ג' בשכונה.

ביום שני - נערכה אזכרת יום השנה לחברנו יוסי אילן ז"ל, ושוב היה המועדון מלא במוקירי זכרו. עלו לדבר אחיינו שלומי אילן, ואחריו מיודענו נחם אילן- אחיין נוסף, שעמד על מקורות האסלאם הנובעים ממורשתה של הגר אמו של ישמעאל. כן נשא דברים בנצי לנדאו, בשם עובדי הגד"ש הצעירים, שהיו חביביו של יוסי ז"ל. יהי זכרו ברוך!

ביום שלישי - הוצבה הקלפי לבחירת יו"ר ל'בית היהודי' בחדר ישיבות, והיו שחשבו בטעות שמדובר בנקודת הצבעה לאזרחי ארה"ב המתגוררים בארץ.. באמריקה נבחר מחדש הנשיא המכהן, ומסתבר שמנהיגינו שמו את הקלפים על המועמד הלא נכון. בקלפי בסעד, שכללה גם את עלומים, זכה בנט- הצעיר והנמרץ- לרוב מוחץ, כמו בשאר הקיבוצים הדתיים. נקווה שלכשיגיע הינוקא למלכות, יזכור לנו חסד נעורים, למרות שמלכתחילה הנטייה הייתה עבור אורלב. ובמועצה האזורית?? שם נראים כללי המשחק כלקוחים מפלנטה אחרת, וצריך להיזהר שבעתיים..

דבריט שכתבה דרורה לעזון סמוך לפטירתה ומפורסמים כצת על פי בקשתה.

דרורה רוזנמן תולדות חייט נואדה - פי' האלול תש"ג (2/9/43)

דרורה רוזנמן (לבית סגל), נולדה בקבוץ דפנה שעל גדות נחל הדרן. בינות לנחל המפכפך, הדשאים המוריקים והעצים היפים, היתה ילדותה עוברת כמו ילדות של כל בני קיבוץ, אלמלא המלחמה, מלחמת השחרור, שבה פונו כל ילדי דפנה לעיר חיפה, מפחד פגזי הסורים. הילדים שהו בחיפה חצי שנה, ללא הוריהם, שנלחמו בחזית הצפון.

לאחר המלחמה חזרו ילדי דפנה לביתם, והחיים זרמו במסלול של בית כולל, לינה משותפת, חינוך משותף, חברת ילדים ולימודים.

לאחר התיכון גויסה דרורה לצבא, לחיל הים, ושרתה מרבית הזמן בשייטת 13 (שהיתה אז יחידה סודית שאסור היה לדבר עליה...), היא שרתה בשייטת כפקידה, והביטה בהערצה על הלוחמים הזוהרים, שחלק מהם הפגינו התנהגויות מטורפות לחלוטין. לאחר הצבא, נשלחה דרורה לקיבוץ לוחמי הגטאות למלא שנת שרות (ש"ש) יחד עם קבוצה של בני הקבוץ המאוחד. בלוחמי הגטאות עבדה דרורה בגן הילדים והקימה קולית, ששרה עד עצם היום הזה וגם הוציאה מספר דיסקים.

לאחר הש"ש הלכה דרורה ללמוד להיות גנת, כמאמר הקיבוץ דאז: "גנת צריכה לדעת לשיר, לדעת לספר סיפורים ולדעת לצייר". דרורה סיימה לימודי הגננות בסמינר "אורנים", אשר על הכרמל, עם הסמכה ללמד בכיתות א'-ב'.

לאחר שנתיים של עבודה כגנת בגן הילדים בדפנה, יצאה דרורה אל העיר הגדולה, לחפש את בחיר לבה. ובינתיים כדי להתפרנס, נשלחה לעבוד בועדת הבטחון של הקיבוץ המאוחד. מלחמת יום כיפור מצאה את דרורה יחידה במשרד שאליו מתנקזות שאלות ובעיות, מאחר שכל הבחורים שעבדו שם גוייסו לצבא. לא היתה ברירה ודרורה נשאבה לנושא רשימות ההרוגים בשלישות והטיפול במשפחות הנעדרים בקיבוצים. היתה זו תקופה קשה מאד לכל עם ישראל וגם לדרורה.

מאחר שדרורה יצאה אל העיר הגדולה לחפש חתן, היא אכן מצאה אותו – גם דתי עם כיפה, גם שפם וגם הבן הבכור של סעד!

דרורה ואורי התחתנו. לאחר החתונה רצה אורי שיחיו בקיבוץ סעד ויחנכו כאן את ילדיהם. לדרורה המהפך היה קשה מדי והיא הודיעה לו שנשארים בסעד שנה בלבד. אורי הסכים ומאז הם גרו בסעד מספר שנים לא מבוטל... נולדו להם ארבעה ילדים. דרורה עבדה בגן כחול ואחר כך בבית כולל.

בשנת 1985 התבקשה דרורה להיות רכזת של חינוך מיוחד בסעד והתמידה בתפקיד הנ"ל כ-25 שנים, ליוותה משפחות שהיו זקוקות לעזרה וחנכה מספר ילדים בליווי עד סיום בית הספר.

בשנת 1987 החלה ללמוד לימודי תרפיה במוסיקה ותנועה, בסמינר לוינסקי, ויצא עם תואר של "תרפיסטית במוסיקה ותנועה" ועם לימודי פסנתר וגיטרה, כחלק מהמקצוע.

דרורה עבדה במקצוע זה מספר שנים והחלה להכניס לגיל הרך בסעד את התנועה הנוירו התפתחותית, ע"פ רמי כץ, או כפי שנקראה "תורת המסלולים". לימדה ילדים גיטרה ותופים, ויחד עם כרמלה השתתפה בהנחלת החינוך המוסיקלי לילדי סעד.

לאחר מכן החלה דרורה לעבוד בהנחלת הגישה הנוירו - התפתחותית לגננות בגני הילדים ב"שדות נגב", בגני הילדים באופקים, גני הילדים בנתיבות ובחלק מגני הילדים של שדרות. באותן שנים הדריכה דרורה גננות ברעיונות ההפעלה התנועתית של הגישה הנוירו - התפתחותית, והוציאה יחד עם שתי חברותיה למקצוע חוברות הפעלה לעבודה של הגננות.

לפני מספר שנים עשתה דרורה הסבה מקצועית, מלימוד והדרכה של ילדי הגנים, לריכוז סיעוד ביתי בסעד. התפקיד של רכזת סיעוד ביתי החל בשני ימים לשבוע, ומהר מאד התפרס על פני השבוע כולו. דרורה עבדה בשתוף פעולה מלא עם יונה רוזנטלר ועם חנוש שנון שנכנסה גם היא לתפקיד זה. דרורה הפעילה גם את "הערוץ החרוץ", טלוויזיה במעגל סגור לאנשי סעד ובו הודעות, לוחות זמנים ועוד.

מסנפלה דרורה למשכב ממנו לא קמה, ביקשה ממני לפרסם בעלון את קורות חייה "ביום שאחרי", אותם הדפיסה במו ידיה במחשב. איבדנו חברה גדולה ודגולה. יהי זכרה ברוך.

חייז'ה יקותיאף

דברית עקאה רחף ברזילי בהללויתה fe דרורה

דרורה איננה

"...כשתמותי,

משהו ממך בי, ימות איתך.

כי כולנו, כן כולנו,

רקמה אנושית אחת חיה.

ואם אחד מאיתנו,

הולך מעימנו,

משהו בנו

מת..."

דרורה, שכנתי וחברתי הטובה.

הנה נדמה שירת חייך.

את נפרדת מאיתנו, והולכת בדרכך האחרונה, משאירה אותנו דוממים .

מכאן, מרחבת בית הכנסת עטור הדשאים המוריקים, בקבוץ סעד, שכבר מזמן הפך לביתך. לפני שישים ותשע שנים, בחודש אלול תשי"ג, 1943, נולדת וגדלת בקבוץ דפנה, שעל גדות נחל הדן.

מסע גדול היה מסע חייך.

מסע מהצפון לדרום, מהחול אל הקודש. משירת הצופה אל בני עקיבא.

שירך, כשירי ארץ ישראל, עבר את כל המלחמות, חצה את רובדי החברה.

לסעד הגעת בעקבות אורי, הבן הבכור של הקבוצה, ואהבתך הגדולה. קשה לעבור מקבוץ לקבוץ, וקשה עוד יותר לעבור מאורח חיים חילוני, לאורח חיים דתי. לא האמנת שתוכלי לנגן את שירת העשבים הזו, הכל כך שונה מנוף ילדותך.

בשנותיך הראשונות בקבוץ, עבדנו ביחד בגן ירוק. אני זוכרת, איך ביחד עם הילדים, צעד אחר צעד, למדת לזמר את התפילות והברכות. התרגלת לחיים בתיבת נגינה חדשה, ארצית ושורשית כמוך, אך גם דתית, רוחנית ושונה. אהבת את העבודה, אהבת את הילדים, והשקעת הרבה בחינוך. עשית זאת עם מזמור תמידי מבוקר ועד ליל. גם כשסיפרת לילדים על ילדותך היחפה בדפנה, על מלחמת השחרור והפחדים שאפפו אותה, ועל התקופה בה חייתם ללא ההורים בחיפה - סיפרת בשקט. גם ממרחק של שנים שמענו בסיפורך את עומק הזעזוע של חוויית הניתוק מהבית. סיפרת איך גזזו את שיער ראשכם מכיוון שנדבקתם בגזזת, וטיילתם ברחובות חיפה עם ראש קרח.

שירי המולדת והילדות עיצבו את אשת החינוך הנערצת שבגרת להיות.

בלחש זימזמת על שרותך הצבאי, אי שם ב"סטלה מריס", ביחידה סודית. היית חלק ממנגינתם של אנשי הדממה. המעט הזה היה אפוף סוד, ולחשת אותו בגאווה רבה.

כל שנותינו בסעד, אנחנו גרים בשכנות בשיכון י'. את ילדינו גידלנו בחינוך המשותף. ההחלטה על המעבר ללינה משפחתית, מצאה את דיירי השיכון בחוויה חזקה של בנייה ממושכת, ששיבשה את חיינו חודשים ארוכים. חוויה זו סיכמת בחוברת של שירים, שהפצת וחילקת לכל דיירי השיכון. מצאת במילים דרך להרגיע את כולנו.

אהבות רבות היו לך דרורה. אהבת לקרא, אהבת להאזין למוזיקה, ואהבת לשיר. שנים רבות שרת במקהלת הקיבוצים, ובקולית בסעד. בחדר המוזיקה הרשית לילדים לנגן, ורעם התופים הרעיד את קומת הקרקע, ימים ולילות. ידעת, מאז ומתמיד, שזוהי הדרך לחנך ילדים. השיר, שהיה חלק בלתי נפרד מישותך, מצא את דרכו לנחם את לבבם של נערינו, גם אלו האבודים ביותר. משפחות רבות וילדים לא מעטים בסעד, חבים לך את הצלחת חינוכם של ילדיהן.

כמו גם ותיקי הקיבוץ ומשפחותיהם, שקשרו איתך קשרים יפים ומיוחדים, עת טיפלת בהם במסירות. בשנים האחרונות עברת מחינוך והדרכה של ילדים, לריכוז הסיעוד הביתי של הוותיקים. ידעת למצוא את התו המתאים שייגע בנפש כל אדם. גם של העייף והייגע. בד בבד שימשת כאחראית על העובדים הזרים. אהבתם הרבה אליך מעידה על דאגתך לצרכיהם ולמחסורם, ועל המסירות והאכפתיות שליוו את עבודתך.

שנים ארוכות איירת ועיטרת את "עלים", העיתון השבועי של קיבוצנו.
היית יד ימינן של עורכות העלון, שהתברכו בתבונתך ובעצותיך.

חיי קהילתנו ניזונים מהמידע המוקרן מעל מסך הטלוויזיה.
תמיד נזכור שהיית זו את שיזמת, הקמת, ותיפעלת ראשונה, את "הערוץ החרוץ".

בורכת ביכולת לחרוז היטב, ואף הילחנת שירים.
בחג המשק האחרון, הושר והונצח שיר שהילחנת למילותיו של יהודה ברט, זכרונו לברכה – "סעד שלי".
היית זו את שהפלאת בשירתך, ולא ידענו שכבר אז מתפרצת בתוכך המחלה,
שחשבת את, וחשבנו כולנו שכבר נרפאה.
שבועות חייך האחרונים העמידו את כולנו בניסיון מיוחד.
היית צלולה, שקולה, ומודעת היטב לכל שלב במחלה, ולכל פרט בטיפול בך.
תודה לך דרורה על שידעת לשתף, ועל שהסכמת ולו במעט, שיוכלו חברותיך, ואוכל גם אני,
להיטיב איתך במעט שהיה אפשר.

אורי, טל, חן, לילך ועינב היקרים.

המעורבות וההתמיכה שלכם בתקופת מחלתה של אמא – מעוררת הערכה.
הייתם קשובים, הייתם נכונים, ובעיקר – הייתם שם בשבילה.

אמא שלכם תחסר מאד.

אמא הייתה מעורבת ואהובה, כפי שמתבטא בשיר אותו הלחינה,
ויהיה לה לעד – **מצבת זיכרון:**

"סעד שלי- הרי את בשבילי,
בית, מולדת ונוף.
כפר קטנטן, מרכז העולם,
מקום שהוכפל בו כי טוב.
שבת ויום חול-גורל משותף
והוא על הכל פורש את כנפיו.
ושמחה ויגון כמו אזיקים
קושרים זה לזה, צעירים ותיקים."

דרורה יקרה.

עכשיו, מותר לך לנוח.

אוהבים אותך, וכבר מתגעגעים, מאד.

הנחלת פרשת השבוע לילדים

סיפור פרשת השבוע לילדים הוא דבר שהורים עושים במקומותינו כדרך קבע ליד שולחן השבת. אני חוזרת לימים בהם סיפרתי לילדיי את פרשת השבוע ונזכרת איך למדתי בבית ילדתי לספר. דבר ראשון לספר רק מה שכתוב בתורה, את פשט הכתוב, לא להוסיף מדרשים כיד המלך, אף כי המדרשים יכולים לעניין, הם נכתבו מאוחר יותר ובהקשר של התקופה בה נכתבו. התורה מציעה לנו סיפור שמושך את הלב ומלמד אותנו מעשי אבות וחשוב לספר את הסיפור המקראי נטו ואף לתבל אותו בפסוקים מן התורה, כך הילדים יכירו את הכתוב עוד מימי הילדות המוקדמים. אביא דוגמאות מפרשת השבוע שעבר פרי' וירא, כתוב "וַיֵּרָא אֱלֹהֵי ה' בְּאֵלֵי מִמְרָא; וְהוּא יֹשֵׁב פְּתַח-הָאֵהָל, כְּחֹם הַיּוֹם." אף כי המדרש אומר שלאוהל של אברהם היו ארבעה פתחים, התורה מציינת בפתח האהל, הפתח בה' הידיעה. למה לבלבל את הילדים? בואו נצטט להם את המקור. דוגמה נוספת: "וַיִּשָּׂא עֵינָיו, וַיֵּרָא, וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים, נֹצְבִים עִלָּיו..." אברהם ראה שלושה אנשים ולא שלושה ערבים או עובדי אלילים. חשוב גם כאן לצטט את הפסוק כלשונו וגם את הפסוק הבא המתאר את ספקנותה של שרה כאשר אחד האנשים הנזכרים קודם מבשר לאברהם על הולדת בנו "וַתִּצְחַק שָׂרָה, בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר: אֲחֵרֵי בְלַתִּי הֲיִתְּה-לִּי עֲדָנָה, וְאֵדְנִי זָקֵן." מותר ואף רצוי לציין את הספקות של שרה בפני הילדים. הבאתי כאן את הדרך שלי להנחלת התורה לילדיי ואני בטוחה שלכל משפחה דרך משלה.

בכתוב לעיל ישנן רק כמה דוגמאות, למה נזקקתי לזה? השבוע נחשפתי לדף שחילק איש בשם אברהמי שמגיע לגנים מטעם מועצת שדות נגב כדי לספר בגנים את פרשת השבוע, הוא מושך אותם בגנינה ובהצגות שהוא מעמיד על פרשת השבוע ומספר להם את תוכנה, תוכנה? הוא משאיר אחריו "דפי עבודה" לשבת להורים. הקשר בין הכתוב בתורה ובין הדף כמעט הזוי ואני תוהה למה הורים נבונים אינם מתקוממים נגד סוג זה של אינדוקטרינציה. מדוע הגננות אינן מספרות בעצמן את פרשת השבוע לילדים, הן עצם הופעתו של איש "מוסמך" מוריד מערכן החינוכי.

ועוד נקודה למחשבה, יש לנו רב בקיבוץ, אם הגננת רואה צורך מדי פעם בייעוץ או בהופעה שלו מול הילדים, הוא האיש המתאים. ומה יעשה אברהמי הנ"ל כשיגיע לספר ויקרא? אני נהגתי בתקופה זו לספר לילדיי מן הנביאים הראשונים, גם זאת עם ציטטות מן המקורות, וכך לקרב ללבם מגיל צעיר את התנ"ך.

במקרה זה אינני כותבת כסבתא מודאגת, כי אני בטוחה שבביתם של בתי וחתני יוכלו לתקן את "הנזקים", אם כי חבל לתקן כאשר אפשר לכתוב על לוח לבם של הילדים כעל דף חלק. אני כותבת כחברת קהילת סעד שהחינוך של ילדינו יקר ללבי מאד.

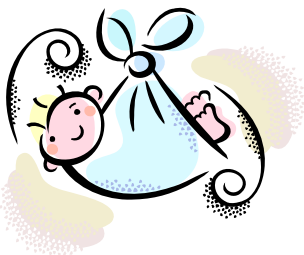
עושה צברון

עושה צברון וצברון, אריט ואיוסף צברתי

ואכל האשמה

מלא טוב אלהות הבן - נכד

שתלכו אהבה נחת ועמחה!





מי? מה? מתי?

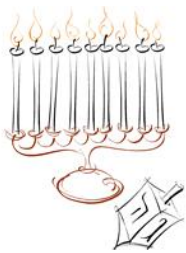
בורכנו בפעילויות רבות, ולא פעם קשה לדעת מי האחראי להן..
 על לוח המודעות מפורסמות מודעות להרשמה: הרצאות, טיולים ועוד – אך במקרים רבים הן אינן חתומות על ידי האדם/החבר/הועדה שפרסם אותן **וללא איש קשר ברור**- הבלבול הוא גדול..
 מומלץ לחברים המארגנים חוגי בית ליידע את ו. תרבות על כך, למרות שאין זו חובתם.
 מועצת שדות נגב מפרסמת אף היא את פעילותה המבורכת. כדאי לשים לב מי הוא **איש הקשר- המארגן!**

לכן אני מציעה:

- א. לוודא היטב **מי האחראי** על כל פעילות המתפרסמת לציבור.
- ב. לעדכן את ועדת תרבות על כל פעילות פרטית, כך שהחבר יוכל לקבל מקסימום אינפורמציה-
המתואמת בין הגורמים המארגנים!

מריט תמיך

לאסתר ולאפאלוס זיוון, אליזי וליצנקוס זיוון ולכל המשפחה
 מלל טוב להולדת הנין- נכד
 בן אליזאת ולמני בכר



רצו לפני שאתם מתכננים את חופשת החנוכה....

תוכנית חג החנוכה בסעד

- יום שני ב' חנכה 10.12 – יריד הצדקה המסורתית בניצוחה של ו. חינוך .
- יום שלישי ג' חנכה 11.12 – פסטיבל בניה בלגו לכל המשפחה .
- יום רביעי ד' חנוכה 12.12 – "אני וליאור בדרך אל האור" – מופע מרגש ומעצים של זוג הורים לילד אוטיסט .

פרטים נוספים בהמשך ... נא רשמו את התאריכים – כבר עכשיו!

1. תרבות

קיבוץ סעד הסיפור שלי - "לפגור את המחיצות"

מאת: צ'פי רויק



כשהגעתי לסעד הופתעתי לראות שאין ספריית ילדים רצינית ומסודרת. בתקופה ההיא - טרום ההלנה המשפחתית, ללא טלוויזיה ובוודאי ללא מחשב, היה הספר חלק חשוב בעולמם של הילדים, וההקראה מספר היתה חלק מסדר היום בבתי הילדים. לאחר שנים ארוכות ונדנודים בלתי פוסקים - זכיתי לקבל לידי את הצריף ששימש לספריית מבוגרים לאחר שעברה למשכנה היום - וכך החלה ספריית הילדים. שימשתי כספרנית רק כהשלמת שעות עבודה, ובוודאי שלא כעיסוקי העיקרי. ל "מוזלי" לאחר ששברתי את המרפק בתאונת אופניים נאלצתי לעבוד רק בספרייה וכך היא קיבלה דחיפה רצינית הן בקשר עם בית הספר והן בהרחבת שעות פעילותה. באחזקת המקום עזרו לי נערות ונערים וראינו ברכה בעמלנו.

כשעברו הילדים לישון בבתי ההורים התפנה המבנה הנוכחי ששימש כבית ילדים, אך היה לו חיסרון אחד - הוא היה בנוי חדרים חדרים, כך שלספרנית לא הייתה אפשרות פיקוח על החדר בו היא אינה נמצאת. הקיבוץ לא הסכים להשתתף בהוצאות הכשרת המבנה (היתה אז תקופה קשה) ובית הספר לקח זאת על עצמו. המנהל דאז הסכים לפתוח רק פתח של 80 ס"מ ולא יותר היות וכל ס"מ של שבירת הקיר גרר עלויות אותן לא הסכים לממן. בקטע הזה נשברתי בעצמי..

כשהגיעו הפועלים לעבודה, פרצתי בבכי מר, וכל רגשותיי מכל הזכרונות ההיסטוריים הקשורים בספרייה הציפו אותי בבת אחת - מה שווה ספרייה שאינה חלל אחד אלא כוכים וחדרים? כיצד אתקשר עם הילדים בזמן החלפת הספרים??

אחד הפועלים פנה אליי בשאלה: "גיברת מה הבעיה? בשביל קיר בוכים?" הניף את פטישו הלם בקיר, שבר את כולו וחלל גדול מילא את החדר. אורו עיניי!

כשהגיע המנהל, הצדיק את בקשתי בדיעבד ונכח בטעותו. מאז עלתה הספרייה ופרחה. נשברו עוד קירות ובעיקר דעות קדומות. מלי הצטרפה והשיגה תקציבים נוספים לקניית ספרים חדשים תוך מחשוב וקשר עם משרד החינוך, והספרייה עלתה ופרחה.

אני רואה בתזונוי ספרייה משותפת וגדולה **לכל הקהלים** הפתוחה לקהל הקוראים במשך היום עם ספרן פעיל ובעל ידע שיעזור לכל מי שמעוניין.

כך צריכה ספרייה להיראות!

תשובה בנושא הקליטה - מפי חבר דרצין

לחברי הקיבוץ שלום,

בשנים האחרונות הגיע לסעד מספר בלתי-מבוטל של משפחות צעירות.

משפחות אלו נטמעו בקיבוץ על רבדיו השונים הן חברתית, חינוכית ותרבותית תוך מעורבות ועשייה באספקטים שונים ומגוונים.

מבוגרים כילדים החלו להצמיח ולהכות שורשים בקיבוץ וחלק לא קטן מן המשפחות (למיטב ידיעתי) החל לחשוב על בית קבע בקיבוץ סעד מתוך הכרה וחשיבה מושכלת כי זהו המקום בו ירצה להקים את ביתו, לגדל את ילדיו ולהיות שותף מלא ופעיל בקיבוץ.

בתחילה עם הגעתנו לא הייתה ברורה וידועה כלל התמונה העתידית של קליטה לצמיתות בסעד אם כחברים ואם כתושבים ומה תהיינה הדרישות בכל אחד מהם.

מאז התגבש נוהל צמ"ד לאחרונה התבהרו הדברים למגמה חד משמעית: חברות בלבד עם אופציית בניה או קניה בלבד על סעיפיהן השונים. החלטות אשר לא היו קיימות בתחילה בזמן הגעתנו לסעד.

כאן המקום להודות לצוותים אשר עוסקים בענייני הצמיחה הדמוגרפית אשר עושים לילות כימים בחשיבה וניסיונות הגעה להחלטות אשר תהיינה מקובלות על כל הדעות אולם לצערי חלק לא קטן מן המשפחות הצעירות חש כיום כי החלטות אלה אינן עולות בקנה אחד עם השקפותיהן האישיות ואם היו יודעות זאת מלכתחילה בבואן לראשונה לסעד (ואולי טרם לכך) היו שוקלות מלכתחילה האם להיכנס בשערי הקיבוץ אם לאו.

לעניות דעתי באם תיערך חשיבה מחודשת אודות הנהלים אשר מובאים בימים אלו להצבעות הציבור ויעשה ניסיון נוסף להביא את הדברים לידי הסכמה כללית הן מצד הקיבוץ והן מצד המשפחות הצעירות נראה כולנו ברכה רבה בעניין כדוגמת הישארותן של משפחות נוספות בקיבוצנו.

בנוסף אני חושב ומציע כי יש מן ההגינות לתת לנו, המשפחות הצעירות אשר מתגוררות כבר כעת בסעד את זכות הבחירה – אם לחברות ואם לתושבות ובכך להגדיל לנו את מעגל האפשרויות להישאר בקיבוץ סעד בבחינת "זה נהנה וזה אינו חסר" שכן בבואנו בתחילה לקיבוץ היינו בעיצומו של תהליך ולא היה כל נייר עמדה מגובש מצד הקיבוץ בנושא זה באותה העת.

לאחר שתושלם ותאושר התמונה הכוללת של נוהל צמ"ד ניתן יהיה להציב דרישות אלו מכאן ולהבא לאלו אשר יבואו בעתיד בשערי הקיבוץ.

מצער ועצוב יהיה לראות משפחות צעירות אשר מתגוררות כיום מס' שנים בסעד עוזבות בקיץ הקרוב את הקיבוץ עקב אי-הסכמה על נושאים עקרוניים כאלו ואחרים, דבר אשר ניתן לפתרו כעת בטרם יהיה מאוחר מדי.....

מנחם בלומפלד ומשפחות צעירות רבות

”על חברות בקיבוץ בסעד” – תאופה מאמרו על מנחם פלומפלד

כולנו שמחים שמשפחות צעירות ורבות חיות היום בקיבוץ, ואין ספק שהקליטה החיצונית של זוגות לגרעין הייתה מנוף חשוב לבואן של משפחות נוספות. רוח חדשה נושבת בסעד-רוח צעירה ורעננה. קיבוץ סעד שינה את אורח חייו באופן משמעותי ביותר לפני שלוש שנים, בדיוק לצורך זה-מתן עצמאות משפחתית רחבה (בצד השותפות הקהילתית שצומצמה), על מנת להתאים לרצונן של משפחות מבחוץ להצטרף כחברים, ולהתחיל צמיחה דמוגרפית. ואכן כך קרה- עזיבת חברים נפסקה, והחלה קליטה.

מנחם כותב: ”בתחילה עם הגעתנו לא הייתה ברורה וידועה כלל התמונה העתידית של קליטה לצמיתות בסעד אם כחברים ואם כתושבים ומה תהיינה הדרישות בכל אחד מהם”. בגין חוסר בהירות זה, מסיק מנחם ש”אם היו יודעות זאת מלכתחילה בבואן לראשונה לסעד (ואולי טרם לכך) היו שוקלות מלכתחילה האם להיכנס בשערי הקיבוץ אם לאו”. ולכן מציע מנחם לאפשר תושבות לאלה מתוכם אשר יבחרו בכך.

ראשית, נבהיר את הדברים במישור העובדתי, כפי שאנו רואים אותם:

כבר בהסכם שחתמנו עם החטיבה להתיישבות על מנת שיביאו לכאן את הקרוונים, **התחייבנו** לייצר גרעין שיאכלס אותם, **תוך תהליך קליטה לחברות בקיבוץ**. החילוננו לגבש את הגרעין. לכל אחת מן המשפחות שהגיעה, בראיון הקבלה (שהיו שותפים בו עפר וגילי), נאמר בפירוש, **שאנו מדברים על קבלה לחברות בקיבוץ**. (נכון הוא **שלארבע** המשפחות הראשונות שהגיעו לסעד, עוד לפני הקמת אתר הקרוונים, לא ידענו בעת הגעתן לומר האם זו חברות רגילה, או חברות בעצמאות כלכלית וכדומה, כיוון שהנהלים טרם התגבשו, אבל גם אז הובהר שלא מדובר בקבלה לשכונה/תושבות. ברור היה שמדובר בחברות).

בהמשך- הדברים הוסברו והובהרו לא פעם. יתרה מזו, במפגש עם כל משפחות הגרעין, ערב בואן לסעד וכניסת כולם לאתר הקרוונים החדש (יולי 2010) הדברים נאמרו באופן חד משמעי. תקציר המפגש כלל הסבר מפורט על נושא החברות בקיבוץ, כולל אגרת שירותי הקהילה, כולל מס האיזון, כולל נושא רכישת הבית או בניית חדש. (התקציר אצלי).

דומני שהדברים שנשמעו- לא הופנמו, ואני יכול גם להבין מדוע. הכל חדש, סביבה, שכנים, קיבוץ, כללים, וכו', ועל כן איני מלין שנוצר חוסר הבנה זה, אולי אפילו טבעי שכך יקרה.

מאז, במהלך השנתיים האחרונות, בסמינריונים השונים של הקליטה, עלה נושא החברות פעם אחר פעם, כדבר ברור שאליה מתכוון הקיבוץ. נזכיר גם שבחודש מרץ השנה, קיבלה האסיפה את עקרונות צמ”ד הפותחים בהגדרה שכל תהליך הקליטה הוא אכן לחברות בקיבוץ.

לפני כעשרה חודשים, באחד הסמינריונים של ועדת קליטה, עסקנו במשמעות הכספית של חברות בקיבוץ, והודגמה מערכת המיסוי. היום ברור לנו, שרק בגין אותו יום חשוב, אכן הובנו הדברים על ידי הנקלטים, לעומקם, גם במישור הכלכלי. התחושה של הנקלטים הייתה שמסגרת החיים כפי שאנו חיים בה כעת, אינה

מזמינה אותם להיקלט, ויוצרת התנגדות רבה. נאספנו (צוות צמ"ד ושאר העוסקים במלאכה) לערב נוסף של שיחה פתוחה עם הנקלטים, בה העלו את הקושי הגדול להיקלט לסעד בתנאים הנוכחיים.

המערכת לקחה את הדברים ברצינות רבה, צרפה 4 נקלטים להמשך הדיון בנוהל צמד, וכן יצרה את תכנית הורדת המיסוי שתובא בשבועיים הקרובים לאישור האסיפה. **איני מכיר קיבוץ שעשה מהלך דרמטי מעין זה שנעשה בסעד**. משבח אני את העוסקים במלאכה על הפתיחות הרבה שגילו, ומקווה שהציבור אכן יביע את אמונו בתוכנית זו. נפגשנו בשלושה ערבי הסברה עם ציבור הנקלטים, להצגת הדברים והתכנית החדשה, עוד לפני שפורסמה לציבור. ואח"כ החילונו את התהליך הציבורי.

אני מטריח את הציבור בתיאור מפורט ומייגע זה, כדי להבהיר שלמרות שעיקרון החברות הוזכר והוסבר לא פעם, בכל זאת, גילתה המערכת נכונות לבחון, לשנות, וללכת לקראת, על מנת להקל, ולאפשר, מתוך הרבה רצון, והרבה גמישות. עם זאת – ישנם עקרונות בסיס שעליהם לא נוכל לוותר.

אני מטריח את הציבור בפירוט זה, גם כדי לומר ולהדגיש שלדעתנו ההסדר המוצע בסופו של דבר, הוא אכן טוב, מתחשב, וראוי מאד (גם ובעיקר, בהשוואה לקיבוצים אחרים).

הקיבוץ זקוק לחברים צעירים שיכנסו לתוך המערכת השיתופית, יהיו חלק ממנה, ידאגו שמערכת הערבות ההדדית המקיפה שלנו אכן תימשך, ושהקיבוץ ימשיך להיות קיבוץ לאורך שנים. לשם כך **אנו זקוקים לכל דירה פנויה, ולכל מגרש אפשרי**, מתוך אמונה ברורה שבשנים הקרובות הקיבוץ יתמלא בחברים חדשים.

צר לנו שמשפחות יקרות ואהובות עלינו סבורות שחיי הקיבוץ המתחדש, לא מתאימים להן. זאת כמובן זכותן המלאה. חבל לנו מאד מאד אם משפחות אלו תחלטנה לעזוב.

עם זאת, ולמרות כל הכאב- לדעת צוות צמ"ד, אין לאפשר הצעות תושבות כפי שמנחם העלה במכתבו, הנוגדות את כל עיקרון היסוד של המהלך. **חובתנו להסתכל קדימה, להאמין ולקדם את מה שלדעתנו נכון לשמירת הקיבוץ כמקום ערכי, חי ונושם לאורך שנים**.

צפר לזמי



כיפוי אורות

יש לוודא שכל האורות – הן הפנימיים והן החיצוניים – כבויים בתום הנסיעה.

עם רדת החשכה המוקדמת, והפעלת האורות בכל שעות היממה - רבו המקרים בהם המצבר התרוקן בגלל חוסר תשומת לב לנושא זה. מדובר בנזק של ממש!

עוד מבט קטן לפני היציאה מהרכב – חוסך עגמת נפש גדולה..

1. רכב